

Cílem této práce je přispět k procesu zefektivňování psychiatrické péče. Položila jsem si otázku, do jaké míry mladý člověk trpící psychotickým onemocněním vykazuje psychosociální potřeby, které jsou přirozené pro duševně zdravého jedince. Teoreticky jsem vyšla z koncepce lidského vývoje Erika Eriksona. Zajímalo mne, zda má pacient zájem a možnost osamostatnit se od primární rodiny, hledat si životního partnera a realizovat se v oblasti zaměstnání či zájmové činnosti. Šetření se týkalo dvaceti lidí trpících psychotickým onemocněním, toho času hospitalizovaných na akutním oddělení psychiatrické léčebny v Bohnicích. Zdrojem šetření potřeb byl pacient, jeho významný druhý, ošetřující lékař a psychosociální pracovník. Data byla sbírána metodou dotazníku v kombinaci s nestandardizovaným rozhovorem. Vyhodnocením šetření jsem zjistila, že pacienti stáli o to hledat si životního partnera a realizovat se v životě. Ohledně osamostatnění od rodičů se objevily spíše ambivalentní postoje. Dále mne zajímalo, jakým způsobem mohly být naplňovány psychosociální potřeby zmíněných pacientů na akutním oddělení psychiatrické léčebny. Formou sběru informací byl rozhovor s vedoucím lékařem a pozorování chodu oddělení. Zjistila jsem, že nabídka služeb sice byla v souladu s potřebami pacientů, ale jejich kvalitu jsem nepovažovala za optimální. Proto jsem uvedla návrh zefektivnění péče pro toto oddělení. V závěru jsem seznámila s projektem rezidenčního zařízení, které může sloužit jako alternativa akutní nemocniční péče. Inspiraci jsem našla v zahraničí, kde tato zařízení založená po vzoru terapeutické komunity úspěšně snižují počet hospitalizací v instituci.